

متن پرسش

ضمن سلام و تقدیم احترام به استاد بزرگوار. لطفا در صورت امکان سؤال بنده را هر چه سریع تر جواب بفرمایید. بنده در محیطی بزرگ شدم که اعتقادی به ... نداشتند. اما از بچگی همواره با خود می اندیشیدم که نکند این ها اشتباه می کنند و رهبری به حق است. بالاخره در سال دوم دانشگاه در آشنایی با مسائلی عمیقا به ایشان معتقد و علاقه مند شدم. اما هر بار که به خانه می آمدم باز همان آش و همان کاسه و صحبت های ناروا و انواع مسائل من را تحت تاثیر قرار می داد تا این که ضمن مشورت با شما برای تعویض مرجع تقلید، از مقام معظم رهبری تقلید کردم. و این بسیار کمک می کرد که هر گاه زیراب رهبری را دیگران در ذهنم می زنند من خودم را هم نابود شده می دیدم چون ایشان مرجع تقلید من بودند لذا سعی در استحکام اعتقاد خودم می کردم. سپس باز برای استحکام اعتقاد، سعی داشتم ولی فقیه را به دیگران اثبات کنم و مخالفت های خانواده و ... در این زمینه به من کمک کرد. اما باز هم وقتی با افراد مذهبی فامیلی که بسیار بسیار هم با سواد بودند صحبت می کردم، اعتقادم خدشه دار می شد. به هر حال بنده تمام تلاشم را برای این کار کردم و نهایتا هم به گوش دادن به انواع آهنگ ها و مداحی ها برای رهبر متوسل شدم تا از طریق احساسات به بنده کمک کند تا علاقه ایشان زیاد شود چون از نظر معرفتی و عقلی پذیرفته بودم هر چند تحت هیچ شرایط دیگری حاضر به گوش دادن آهنگ نبودم. اما ما یک فامیل بسیار بی سر و پا داریم. عذر می خواهم که این گونه صحبت می کنم. ولی واقعا بی سروپا هستند. در دوران انتخابات یک سری صحبت هایی شد (از طریق ایمیل) و نهایتا بزرگ فامیل از من خواست که عذر خواهی کنم از دیگران در حالی که به نظرم آن ها به دلیل نداشتن منطق باید عذرخواهی می کردند اما برای احترام، عذرخواهی کردم و از آن ها خواهش کردم که دیگر برای من میل های سیاسی و بحث های سیاسی نفرستند. خلاصه ماجرا گذشت تا هم اکنون. و روابط در این مدت با تلاش بنده و لطف خدا دوباره جوش خورد و کدورت ها برطرف شد. اما دوباره آن ها چند سری است که میل های ناجور می زنند که حال بنده را به شدت به هم می ریزند و من نمی دانم چه کار کنم. آیا تکلیف سلوکی بنده این است که دوباره از آنها بخواهم که به من میل نزنند؟ هر نامه ای که هر کس به رهبری نوشته آن هم نامه هایی که من از خواندنش هم شرم دارم به من میل می زنند. چه باید کرد؟ آیا عکس العمل لازم است؟ آیا سکوت عکس العمل است؟ اگر چیزی نگویم نمی گویند چی شده که فلانی اینقدر بی غیرت شده؟ دیگر این فامیل دارند حال من را به هم می زنند. ای خدایا!! یکی به داد من برسد. به نظرتان خوب است که با لحنی نرم و دوستانه به آن ها بگویم ایمیل های ناجورشان را برای خودشان نگه دارند؟. از

طرفی گاه‌ها فکر می‌کنم که توهین شده یعنی چی؟ مگر با گفتن آن‌ها به کسی توهین می‌شود؟ این کار برای خودشان مضر است. اگر آن‌ها هم نگویند باز هم محیط بنده ناسالم است. هر چند ۹۰ درصد مسائل حل می‌شود. ۲) عذر می‌خواهم که لحن سوال اولم کمی خشن بود. سوال دیگر این حقیر این است که فرمودید مقام معظم رهبری فرمودند آن‌چه که موجب فساد و فحشا شود حرام است. دقیقاً تعریف شما از فساد و فحشا چیست؟ چیزی که بنده احساس می‌کنم و دلیلی برایش ندارم و آن را از "ظهر الفساد و فی البرّ و البحر" درک کرده‌ام، آن پای کوبی‌هایی که همراه آهنگ و سایر مفاصد می‌شود، فساد محسوب می‌شود. پس موسیقی اگر همراه با پای کوبی باشد حرام و در غیر این صورت حلال است!!! نظر شما چیست؟ ۳) از آن‌جا که مسئله ولی فقیه از اصول دین نیست آیا اگر کسی آن را به خاطر این که عرفاً مد نظر دارند قلباً بپذیرد، اشکالی دارد؟ یعنی قلبی شدن آن به خاطر برخورد بزرگان با این مسئله باشد. از این که مزاحم اوقات شریفتان شدم عذر خواهی می‌کنم. با تشکر.

متن پاسخ

باسمه تعالی، علیک السلام: ۱- کار خوبی است که از آشنایان خواهش کنید ایمیل‌های ناجور برایتان نفرستند. ۲- هر موسیقی که همراه با رقص باشد حرام است، هرچند ممکن است خودش به تنهایی حرام نباشد. ۳- اعتقاد به ولایت فقیه، اعتقاد به حاکمیت خدا در زمان غیبت امام زمان «عجل‌الله تعالی فرجه» است ولی نباید با کسانی که آن را قبول ندارند جدال کرد. موفق باشید